

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo Diacono. 475.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Κυνηγίου υοα.

Τοῖς οἰκέταις χρηστέον ὡς ἑαυτοῖς· ἄνθρωποι γὰρ εἰσι καὶ ἡμεῖς· ἢ γὰρ παρολίμῃς, ἢ τύχῃ πολέμου, ἢ τυραννίδος ὄπλων, τὰς ἐποήσατο κτήματα· ἀλλ' οἱ πάντες ἐν ἑσμῷ καὶ τῇ φύσει, καὶ τῇ πίστει, καὶ τῇ μελλόνῃ κέλσει.

ἐπιμ.

Θέωνι. υοβ.

Ὅτι ἔτε οἱ παρολίμῃς τῶν τῶν θεοῦ παροσάμνητοι γινώσκον, ἀπολογίαν ἔχουσι, ὡς ταύτην νόμον μὴ διδάχθεντες, ἐσφῶδες παιδεύει σε Παῦλος, τὰ ἀόρατα τῶν θεῶν ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοήματα εἰρηκῶς καθαροῦσθαι· εἰ δὲ σκεῖνοι ἀσύγνωστοί, τίνα ἔχουσι συγνώμην οἱ νῦν εἰς θεὸν ἀμαρτάνοντες;

Παλλαδίου Διακόνου υογ.

Εἰ ἐλαττώσεως τῶν ἰσθῶν τῶν θεοῦ σήμερον νομίζουσιν οἱ κηκοχολοί, τὸ τῶν εὐαγγελιστῶν περὶ αὐτῶν εἰρημῶν, δόξαν ὡς μονογενοῦς πατρὸς πατρὸς, ἐλαττωσθαι καὶ τὸν θεὸν εἰς ἀγαθότητα νομίζουσαν, τῷ Δαβὶδ λέγοντος, ὡς ἀγαθὸς τῷ Ἰσραὴλ ὁ θεός· εἰ δὲ ἐν ταῦθα κατὰ ὁπίστασιν τὸ, ὡς ἀγαθὸς, εἴρηται, κακῆϊσε τὸ, ὡς μονογενὴς, κατὰ βεβαίωσιν κηκομῶσιν γεγραπτα.

Νεωτέροις μοναχοῖς υοδ.

Εἰ νομῖμος ἀκούετε, νηστεύοντες μὴ τυφθῶθε· εἰ δὲ ἐπὶ τῶν αὐχέϊτε, μᾶλλον κρεωφαγεῖτε.

Παύλου Διακόνου υοε.

Σίμωνα τὸν ἀγαπητὸν ἢ σισαίρα σὺνρίστησι γυμνόν, ἢν ἀμπεχεται, καὶ ἐπειδὴ ἀπαίρει παρὸς Αἴγυπτον, σκεπάσματος δέεται· ἐγὼ τὸν ἴδιον σοὶ τῶν σὺν νηστῶν· ὁ δὲ νόμος τῶν βαπτιστῶν, χιτῶνα

Cyregio. 471.

Seruis, tanquam nobis ipsi, ut edum est. Homines enim illi nostri instar sunt. Anticipata quippe opinio, aut belli fortuna, aut armorum vis, eos in aliorum possessionem redegit. At re vera omnes unum atque idem sumus, siue naturam, siue fidem, siue futurum iudicium spectemus.

Theoni. 472.

Quod neque illi, qui ante conditam Legem cognitionem Dei propulerunt, excusationem habituri sint, ut qui eam Legis magisterio minimè perceperint, ex sapienti viro Paulo discas licet, qui inuisibilia Dei à creatura mundi per ea, quæ facta sunt, intellecta conspici testatur. Quod si venia illi carent, quam tandem in Deum habituri sunt, qui nunc in Deum peccant?

Rom. 1.
Rom. 2.

Palladio Diacono. 473.

Si Dei Filium hoc argumento imminui existimant homines male feriati, quod de eo ab Evangelista dictum est, Gloriam tantam vnigeniti à Patre, Dei quoque bonitatem propterea imminui existiment, quod Dauid his verbis vtatur, Quam bonus Israël Deus his qui recto sunt corde: Quod si hoc loco hæc verba, Quam bonus, per amplificationem dicta sunt, illic quoque hæc verba, Tanquam vnigeniti, per confirmationem ac similitudinem scripta sunt.

104n. 1.

Psal. 72.

Iunioribus Monachis. 474.

Si Monasticam vitam legitime colitis, ieiunantes à fastu alienos vos præbete. Sin autem hoc nomine insolescitis, carnes potius edite.

Paulo Diacono. 475.

Simonem, quem ego imprimis amo, ex caprinis pellibus contexta vestis, qua amictus est, nudum esse ostendit. Et quia in Ægyptum proficiscitur, indumento opus habet. Hunc igitur ego tibi commendo.

Q. iij

Luc. 3. & quidem Baptista Lex tunicam abs te his verbis flagitat, Qui habet duas tunicas, det non habenti. Quod si propter redundantem copiam hæc sententia immutanda est, qui duodecim tunicas habet, ei, qui ne vnam quidem habet, impertiat.

Athanasio Presbytero. 476.

Hæc vox, Quomodo, in Deo locum habere non potest: cuius vel sola voluntas opus est admirandum.

Antonino Diacono. 477.

Luc. 24. Carnis vocabulum bifariam in Scriptura usurpatur. Quandoque enim de natura intelligitur: quandoque autem de affectu ac labe. Prioris significationis exemplum hoc est, Spiritus carnem & ossa nō habet, sicut me videtis habere: Posterioris: Caro & sanguis regnum Dei hæreditate possidere non possunt. Quocirca is, qui labem & corruptelam, atque affectum coercere studet, carnis igniculos & incitamenta debilitat, Deoque etiamnum corporis vinculis constrictus, placet, atque cum corpore, tanquam à corporea mole secretus, regni ipsius hæreditatem consequitur.

Isidoro. 478.

Matth. 1. Quod Dominus carnalem ortum ex Dauidis semine habuerit, & Matthæus, & Paulus, & Dauid, diuini viri apertis verbis pronunciant. Ille, cum scribit, Liber generationis Iesu Christi filij Dauid. Alter, cum perspicue afferit, quod Dominus noster secundum carnem ex Iuda ortus sit. Postremus denique, cum ait, Semel iuravi in sancto meo, si Dauid mentiar, semen eius in æternum manebit. Et thronus eius sicut Sol in conspectu meo: & testis in cælo fidelis. Quibus nimirum verbis Domini nostri cum carne in cælum ascensum designat, sempiterna futura, utpote Deo verbo ita copulata, ut iam nulla ratione diuelli queat.

παρὰ σοῦ ἀπαυτῆι ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, μεταδόντω τῷ μὴ ἔχοντι, λέγων· εἰ δὲ χεῖρ καὶ ἐπιλάξαι δεξιὰς ἀλλοτρίων τῶν σποφασιν, ὁ ἔχων δεκάδύο χιτῶνας, μεταδόντω τῷ μὴ ἔχοντι ἓνα.

Αθανασίῳ πρεσβυτέρῳ. υοϛ.

Τὸ πῶς, ὅτι θεὸς χάραν ἔχειν ἔδυναται, ἔχει μόνῃ ἢ βούλησις ἔργον ὅτι παραδόξον.

Εὐποτίῳ Διάκονῳ. υοϛ.

Τὸ τῆς σαρκὸς ὄνομα, διχῶς παρὰ τῆς γένεσις εἴρηται γραφῆι· ποτὲ μὲν κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν, ποτὲ δὲ κατὰ τὸ φρόνημα καὶ φθορῶν· καὶ τῆς μὲν σποφασίς, τὸ πνεῦμα σάρκα καὶ ὄστρα ὅσα ἔχει, καθὼς με θεωρεῖτε ἔχοντα. Τῆς δὲ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν θεῶν κληρονομήσαι ἔδυναται· ὁ ποῖναι τῶν φθορῶν καὶ τὸ φρόνημα παιδαγωγῆσαι ἐκ λυμῶν, μαρτυρεῖ τὰ τῆς σαρκὸς ὑπεκκαίματα, καὶ ἀρῆσαι θεῶν ἐπι σαρκὶ σιωπῶντες, καὶ κληρονομεῖν τῶν αὐτῶν βασιλείαν μετὰ σώματος αἰσίου.

Ισιδώρῳ. ἰση.

Οἱ ἐκ σπέρματος Δαβὶδ τῶν κατὰ σάρκα γενεσιν ἔχει ὁ κύριος, καὶ Ματθαῖος καὶ Παῦλος καὶ Δαβὶδ, οἱ θεοπάστοι σαφῶς σποφάζονται· ὁ μὲν γραφῶν, Βιβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ υἱοῦ Δαβὶδ· ὁ δὲ ἀποδηλον, ὡς ἐξ Ἰούδα ἀνατέταλκει ὁ κύριος ἡμεῶν κατὰ σάρκα· ὁ δὲ Δαβὶδ, Ἀπαξ ὠμοσα ἐν τῷ ἀγίῳ μου, εἰ τῷ Δαβὶδ ψεύσομαι, τὸ σπέρμα αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα μὴ ἐσθίει, καὶ ὁ θρόνος αὐτῶν ὡς ἡλιος ἐναντίον μου· καὶ ὁ μάρτυς ἐν ἕρανῳ πιστός· τῶν μετὰ σαρκὸς δεξιῶν τῶν σποφασίς ἀλάλητον ἐν ἕρανῳ, αἰδίδει ἐσομένης, ὡς ἀδιαρέτως λοιπὸν τῷ θεῷ λόγῳ ἡμεῶν.

Κυελ-